

Arrest

nr. 223 656 van 8 juli 2019
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BOUDRY
Rue Georges Attout 56
5004 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. BOUDRY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op 28 mei 1969 te Albanië geboren en heeft de Albanese nationaliteit.

Op 12 februari 2015 vraagt de verzoekende partij asiel aan in België. Op 14 oktober 2015 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij toe te kennen. Het beroep dat de verzoekende partij

tegen deze beslissing aantekent, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met arrest nr. 165 426 op 8 april 2016 verworpen.

Op 17 november 2016 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 23 januari 2017 verwerpt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag. Het beroep dat de verzoekende partij bij de Raad tegen deze beslissing aantekende, wordt met arrest nr. 186 878 op 16 mei 2017 verworpen.

Op 12 december 2017 verwerpt de Raad het beroep dat de verzoekende partij aantekende tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 31 januari 2017 met arrest nr. 196 497.

De verzoekende partij dient een derde maal een asielaanvraag in, die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met beslissing van 6 februari 2018 resulteert in een niet-inoverwegingname van de aanvraag. Het beroep dat de verzoekende partij indient bij de Raad, wordt met arrest nr. 205 725 op 21 juni 2018 verworpen.

Op 12 februari 2018 wordt door de gemachtigde van de toenmalige bevoegde staatssecretaris een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Deze beslissing wordt met een aangetekende brief van 13 februari 2018 aan de verzoekende partij betekend. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“(…)

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

naam: H.

voornaam : N.

geboortedatum: 28.05.1969

geboorteplaats: B. M. K.

nationaliteit: Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 6 februari 2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 5 februari 2015 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad, aangezien betrokkene al op 12 februari 2015 en 17 november 2016 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering van in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op in haar nota met opmerkingen:

"Het artikel 39/69, § 1, alinea 2 van de Wet van 15 december 1980, van toepassing overeenkomstig artikel 39/78 van dezelfde Wet, geeft aan dat:

« Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid:

1° de naam, nationaliteit, woonplaats van de verzoekende partij, en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing bevatten;

2° de keuze van woonplaats in België bevatten;

3° de beslissing vermelden waartegen het beroep gericht is;

4° een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen;

5° de taal voor het overeenkomstig artikel 39/60 horen ter terechtzitting vermelden;

6° ingediend worden in het Nederlands of het Frans, afhankelijk van de taal van de behandeling zoals bepaald met toepassing van artikel 51/4;

7° ondertekend zijn door de verzoeker of zijn advocaat.

8° in voorkomend geval, het verzoek te genieten van de pro deo en de stukken waaruit die aanspraak blijkt. De Koning bepaalt bij een in Ministerraad overlegd besluit, de stukken die de verzoeker moet overleggen ter ondersteuning van zijn verzoek tot pro deo."

Het dient vastgesteld te worden dat het verzoekschrift geen uitéénzetting van de middelen zoals nochtans voorgeschreven in het bovenvermelde 4° punt.

Immers wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.²

De verzoekende partij laat na een duidelijke opgave te maken van de middelen die zij opwerpt en past deze evenmin toe op de concrete situatie van haar concrete situatie, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Het louter uiten van kritiek ten aanzien van de bestreden beslissing is onvoldoende om het standpunt van verzoekende als een middel te aanzien."

2.2. De verzoekende partij heeft een synthesesamenvatting ingediend. Net zoals in het verzoekschrift voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Haar middel wordt als volgt toegelicht:

"Ten gronde : Formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikelen 74/14 van de Vreemdelingenwet ;

1. De andere partij houdt geen rekening met het bestaan van het in België geboren kind.

2. De beslissing van de CGRA zal worden geannuleerd

3. De tegenpartij heeft niet geantwoord op de argumenten van Mijnheer H. N.

Met betrekking tot de bevestiging van de vermeende vrees voor de criteria van artikel 1 van het Verdrag van Genève, herinnert de Raad eraan dat krachtens artikel 48/3, lid 4, onder d), van de wet “een groep moet zijn beschouwd als een bepaalde sociale groep wanneer onder andere:

- de leden delen een aangeboren kenmerk of gemeenschappelijke wortels die niet kunnen worden veranderd, of een kenmerk of geloof dat zo essentieel is voor identiteit of bewustzijn dat het niet van een persoon moet worden geëist opgeven en*
- deze groep heeft een eigen identiteit in het betreffende land omdat deze door de omringende samenleving als verschillend wordt ervaren “.*

De Raad is van oordeel dat een gezin kan voldoen aan de bovenstaande definitie en verwijst in dit verband naar de eerdere jurisprudentie van het Permanent Optreden voor de Vluchtelingen van het Koninkrijk (zie met name het besluit van 19 april 2007 nr. F2579).

UNHCR overweegt (zie document bij de aanvraag, dossierprocedure, productie 1, document nr. 5) dat een familie-eenheid het typische voorbeeld van een “bepaalde sociale groep” vertegenwoordigt. Volgens deze instelling is een gezin 'een sociaal waarneembare groep in de samenleving en worden individuen door de samenleving waargenomen volgens hun familieband. Familieleden, op basis van bloedbanden of huwelijk en verwantschap, voldoen aan de criteria van de definitie omdat ze een gemeenschappelijk kenmerk delen dat aangeboren en onveranderlijk is. als essentieel en beschermd (...). Bovendien wordt het gezin algemeen beschouwd als een identificeerbare eenheid waarvan de leden gemakkelijk kunnen worden onderscheiden van de samenleving als geheel. “ Hij besluit zijn analyse door erop te wijzen dat een asielaanvraag die is gebaseerd op de angst voor vervolging van een persoon vanwege zijn lidmaatschap bij een familie of een clan die betrokken is bij een wraakactie, afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de zaak kan zijn. , resulteren in erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van het Verdrag van 1951 (RvV n° 18.419, 06.11.2008

Vanwege een strafzaak kan de heer H. in een wraak gedood worden.

Na een bezoek aan zijn broer in de gevangenis op 8 december 2014 schoten twee leden van de familie B. de heer H. neer. De heer H. kon niet worden beschermd door de politie, die hem adviseerde het land te ontvluchten.

Na de geboorte van S. is de heer H. nog waarschijnlijker het slachtoffer van de vendetta. Op 12 december 2017 was de laatste poging tot verzoening een mislukking.

Het dorpshoofd nam naar verluidt contact op met de politie, maar ze wilde niet ingrijpen omdat de bloedige wraak een privézaak is.

Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag, deelt H. een certificaat mee van 26 december 2017, waarin hij bevestigt dat verzoening niet mogelijk is met de familie B. en dat de heer H. geen beschermingscapaciteit heeft in Albanië, omdat de vendetta een privézaak is.

4. Er dient te worden vastgesteld dat Mijnheer H. N. elementen of gegevens heeft aangehaald waaruit blijkt dat Mijnheer H. N. verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging of dat hij zich alsnog op bedoelde vrees kan beroepen in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië. Het probleem de verzoeker ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

5. Het certificaat van 26 december 2017 is een nieuw element. Het onderzoek van de asielaanvraag moest volledig zijn.

Het middel is gegrond.”

2.3. De redenering van de verwerende partij moet gevolgd worden. De nalezing van het middel toont aan dat de grieven zich richten tot een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en geen betrekking hebben op de thans bestreden beslissing. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing, zijn niet ontvankelijk (RvS 24 september 2007, nr. 174.824; RvS 27 februari 2003, nr. 116.549).

Waar zij voorhoudt dat haar argumenten niet werden beantwoord, blijkt dat deze argumenten betrekking hebben op haar asielmotieven. Het verwijt geen rekening te houden met *“het certificaat van 26 december 2017 is een nieuw element. Het onderzoek van de asielaanvraag moest volledig zijn”*, bevestigt het voorgaande. Uit de gehele lezing van de synthesememorie blijkt dat *“haar argumenten”* op een beslissing slaan die betrekking heeft op de toekenning van de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus. In elk geval beslaat het citaat op pagina 2 en 3 van de synthesememorie niet de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij houdt verder voor dat geen rekening is gehouden met het bestaan van het in België geboren kind, maar voert geen rechtsregel aan die zou geschonden zijn, zo er al verkeerdelijk geen rekening met dit gegeven werd gehouden.

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, dat een regeling voorziet in de termijnen die opgelegd worden, met ook een eventueel vrijwillig vertrek, maar zij laat na uit te werken op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn. Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590), wat in dit geval ontbreekt.

Het verzoekschrift bevat verder geen uiteenzetting van de wijze waarop de door de verzoekende partij ingeroepen rechtsregels door de thans bestreden beslissing worden geschonden.

Ter terechtzitting gewezen op het voorgaande antwoordt de verzoekende partij dat zij volhardt in haar synthesememorie. Zij meent dat geen rekening is gehouden met haar asielaanvraag.

Het gezegde doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Het enig middel is niet ontvankelijk. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat het beroep onontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN